

Salezijanski vestnik

6

2012

www.donbosko.si

november–december

Glasilo za salezijansko družino in prijatelje don Boska ~ letnik LXXXV ~ skupna številka 580

917703531047007

{ vsebina }

SALEZIJANSKI VESTNIK
Glasilo za salezijansko družino
in prijatelje don Boska

Številka 6 | skupna številka 580
Leto 2012 | letnik 85
ISSN 0353-0477
dvomesečnik

UREDNIK

Marjan Lamovšek

UREJA UREDNIŠKI ODBOR
Janez Potočnik, Ivan Turk,
s. Marija Imperl, Janez Krnc,
Marko Košnik

LEKTORIRANJE

Jerneja Kovčca

GRAFIČNA ZASNOVA
mati design

RAČUNALNIŠKI PRELOM
Salve d.o.o., Patricija Belak

DISTRIBUCIJA IN STIKI
Janez Potočnik

IZDAJATELJ
Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

ZALOŽBA
Salve d.o.o. Ljubljana

TISK
Tiskarna Pleško

Salezijanski vestnik je leta 1877
ustanovil sv. Janez Bosko,
v slovenskem jeziku je začel
izhajati leta 1904.
Danes SV po svetu izhaja v 57
izdajah, v 29 jezikih in v 131
državah.

Darove za vzdrževanje

Salezijanskega vestnika in za druge
namene lahko nakažete
na račun.

Salezijanci | Rakovniška 6
1000 Ljubljana

Sl56 2420 0900 4141 717
sklic 00 06

NASLOV UREDNIŠTVA
Salezijanski vestnik
Rakovniška 6
1000 Ljubljana

telefon: 01/42.73.028
e-pošta: vestnik@sdb.si
splet: www.donbosko.si

SV 6/2012

Foto naslovnica: © G. Valič

8

POGLED NA SALEZIJANSKI SVET
SALEZIJANSKI POGLED NA SVET

4

12

18

november–december

- 4 KOLUMNA
Ob kaminu
- 6 OBISK RELIKVIJ SV. J. B.
Svetnik med nami
- 8 MOLIVCI
Natančno izpolnjevanje
dolžnosti
- 9 SALEZIJANSKA DRUŽINA
Don Boskovi salezijanci
- 10 SVETLE ZVEZDE
Bl. s. Marija Troncatti

MOJ POGLED

- 12 Kaj bi storil don Bosko?
- 14 SPOZNAJMO DON BOSKA
Spomini na prvi oratorij
v Valdoccu
- 18 MISIJONI
Zaupam v Boga
in v svoje delo
- 20 MAJCEN
Pregnanec
v Makau

22 MARIBOR
Hvalnica dobroti

26 NOVICE
Večne zaobljube
s. Metke Kastelic

Deset let Doma Emavs

Ritem Duha

Čarno morje

Tečaj ikonopisja

Prve šolske radosti

Če bi imeli še več vere ...

V Jezusu se je Bog globoko sklonil k človeku. Ni čakal, da bi se ljudje dvignili k njemu – Bog sam v svojem Sinu prihaja med nas. In ker je bil Sin pri Očetu, ve, kako je pri njem, kako čudovito je biti eno z Bogom. Zato Jezusova glavna naloga ni bila samo ta, da bi potešil naše zemeljske potrebe: nas tolažil, ozdravljaj naše bolezni, delal razne čudeže in nam odpustil grehe – Jezus je prišel, da bi nam spregovoril o veliki Očetovi ljubezni do nas, da bi nam odprl pot v nebesa, k Očetu, da bi bili tudi mi nekoč večno pri njem v njegovih ljubezni.

Nekaj podobnega nam želi sporočiti obisk relikvij sv. Janeza Boska – tega velikega vzgojitelja in prijatelja mladih (v maju 2013). Don Bosko, ki je že pri Bogu, nam po svojih »svetih ostankih telesa« želi povedati, kako zelo je Bog velik, kako zelo nas ljubi, kako zelo lepo je pri njem v nebesih. S svojim obiskom nas želi vneti k večji ljubezni do Boga med nami v sveti evharistiji, povedati nam želi, kako se nebeška Mati Marija ne neha zavzemati pri svojem Sinu za nas ljudi. Ko se kdo zares popolnoma preda Gospodu, potem ne neha hrepeneti po nebesih, po večnem združenju z Bogom. Ko se kdo zares popolnoma preda Gospodu, potem tudi njega doseže »svetniški sij«. Potem tudi on ne bo mogel drugače, kot da druge vodi k tej sreči združenja z Gospodom, da drugim pomaga na pot v nebesa, na pot svetosti.

Janez Potočnik
inšpektor

Pred 200 leti Gospod ni poslal don Boska na zemljo zato, da bi svoje poslanstvo opravil samo na pol, samo za ta svet. Poslal ga je, da bi mladim pokazal pot do neba – saj so vendar nebesa največja sreča, ki jo lahko želimo in kar je sploh smisel vsega našega življenja na tem svetu. Kaj vse je don Bosko storil, da bi mlade rešil pred propadom, pred najhujšim zlom – peklom in jih pripeljal v nebesa! Izjavljal je: »Eno samo željo imam, to, da bi vas videl srečne tu na zemlji in v večnosti!« Ob začetku leta vere zato v tej luči lahko razumemo don Boskove zelo jasne besede: »Samo vera je sposobna začeti in končati veliko delo resnične vzgoje. Brez vere za mladino ni mogoče storiti nič dobrega. Če bi imeli več vere in več zaupanja v Boga in v Marijo Pomočnico, bi rešili na tisoče več duš. Vera zmora vse in zmaga v vsem!«

Zato naj bo tudi naša stalna prošnja v tem letu: »Gospod, poživi mojo vero!« Tudi spomin na naše drage rajne naj bo predvsem priložnost, da se zagledamo v nebesa, še sami zahrepenimo po združenju z Bogom in v moči tega zavedanja živimo sleherni trenutek življenja.

Ob kaminu

V TEH VLAŽNIH IN HLADNIH JESENSKIH dneh, ko je dan vedno krajši in nas nič ne vleče ven, je prijetno sedeti na toplem. Še posebej, če toplota prihaja iz odprtega ognjišča in se nam lahko pogled ustavi na poi-gravajočih plamenih. Toplota nam v trenutku seže do kosti, prevzame nas še vonj po lesu. Beseda kar sama steče, še tišina nas ne moti, saj prasketanje ognja z lahkoto nadomesti najbolj glasno in priljubljeno glasbo. Čas se ustavi in sanje lahko gredo svojo pot. Z lahkoto si predstavljamo naše prednike, ki so kje v malo manj udobnih pogojih takole ob ognju ustvarjali pripovedi o junakih,

sanjali o pravljicnih deželah, odkrivali skrivnosti globin in neba. Še danes se nam zdi ob takih večerih neumestno govoriti o tračih, ki smo jih prebrali v časopisu, slišali na radiu ali gledali na televiziji. Ob takih večerih čas in sedanost ne prideta v poštev; skrbeti moramo za ogenj in se mu prepustiti. Še otroci se zmorejo tam umiriti in prisluhniti preprosti, a iskreni besedi odraslih.

Žal bi nas večina ob takem razmišljanju najprej pomislila, da si kaj takega danes ne moremo privoščiti; kako nas svet, v katerem živimo, mora skrbeti in se zato ne moremo prepustiti takim sanjskim večerom,

še posebej v teh zadnjih dneh leta, ko je treba misliti na toliko še neurejenih stvari, iti na take in drugačne prireditve. Ob vsem tem človek, četudi ima kamin, res ne utegne sedeti ob njem. Pri tem se moramo jeziti na tega in onega, ki nam je uničil lepe načrte za te dolge jesenske večere; na trgovce in gostince, ker so nam zasolili cene; na gospodarstvenike, ker ne zmorejo priskrbeti dovolj dela in dobrih plač; na politike, ki samo govorijo in nič naredijo. Prebrati moramo še zadnjo novico, ki nam bo vzela še tisto malo vere v prihodnost, ki smo jo še včeraj imeli; da ne govorimo o zaupanju, ki ga tako

BESEDILO: JANEZ VODIČAR ~ FOTO: GREGA VALIČ

in tako nimamo v nikogar več. Kdo bi ob vsem tem ždel doma ob peči, srkal čaj in sanjal o času, ki ga nikoli ne bo. Razumen človek že ne, bi bil zaključek mnogih.

Če si želimo, da nas zebe, gotovo ne bomo posedali ob topli peči. Če želimo, da ogenj ugasne, ne bomo naložili novih polen. Če bi bili radi zgubljeni sredi sveta, je najbolje iskati pot tam, kjer je gotovo ne bomo našli. Če se želimo še naprej pritoževati, moramo poskrbeti, da bomo imeli dovolj razlogov za to. Vsaj tako bi se verjetno zdelo tujcu, ki bi prišel v ta naš svet in bi nas opazoval. Pritožujemo se nad vsem,

hkrati pa iščemo na vsakem koraku nekaj, kar bi našemu nerganju prilo olja na ogenj. Kako smo pametni, ko kakšnemu novinarju dokažejo, da je njegova zgodba iz trte zvita. Zgražamo se nad njegovo nepoštenostjo, napihnjenostjo, podtikanjem in na koncu narejeno nedolžnostjo. Pri tem pa že čakamo, kje bomo našli še bolj žgečkljivo novico, ki jo bomo hitro nesli sosedu na uho. Pri tem 'prenašanju' smo spretnejši od vsakega novinarja, okrasimo, dodamo, spremenimo, da bi ja zvenelo zanimivo, in še pribijemo, da že mora biti kaj na tem. Ob tem seveda ne pozabimo izrazi-

ti vsega svojega gneva: v kakšnem času vendar živimo, saj ni nikjer več poštenega človeka!

Če bi sedeli doma ob toplem ognju in pustili svoji domišljiji prosto pot, se prepustili starim pripovedkam, lahko tudi zgodbam svetnikov, bi senzacionalistični novinarji hitro ostali brez dela. Ne le na ogrevanju in elektriki, poznalo bi se tudi v naših odnosih. V toplem in varnem zavetju doma ne moreš ostati hladen do svojih bližnjih. Predvsem bi se naučili, da če se hočemo greti ob peči, moramo zakuriti ogenj, nanj nalagati polena in ga ne polivati z vodo, še manj pa z gnojnico. ■

Svetnik med

Od 25. aprila 2009 do 31. januarja 2015 potuje po svetu urna z relikvijami sv. Janeza Boska. V tem obdobju do praznovanja 200. obletnice svetnikovega rojstva (16. avgust 2015) bodo relikvije obiskale 5 celin in na njih 130 držav, kjer je na delu salezijanska karizma. V maju 2013 bo tako Slovenija del velikega dogajanja, saj bo našo deželo na poseben način obiskal sv. Janez Bosko.

PREDVIDENI KRAJI V SLOVENIJI, ki jih bodo relikvije v času od 1. do 16. maja 2013 obiskale:

Maribor, Radlje ob Dravi, Ig, Kurešček, Opčine, Repentabor, Ankanan, Cerknica, Brezje, Bled, Šentrupert, Vesela Gora, Trstenik, Ljubljana Gornji trg, Ljubljana stolnica, Ljubljana frančiškanska cerkev, Sevnica, Boštanj, Ljubljana Kodeljevo, Ljubljana Rakovnik, Celje, Želimlje, Veržej, Ptuj, Murska Sobota.

PODROBNEJŠI PROGRAM

bo predstavljen v naslednjih številkah Salezijanskega vestnika in v drugih publikacijah. Med obilico dogajanja v času obiska svetnikovih relikvij bo nekaj dogodkov namenjenih tudi otrokom in mladim.

ŽE SEDAJ STE LEPO POVABLJENI, DA SI PRIHRANITE KAJ ČASA ZA TA EDINSTVENI IN DUHOVNO ZELO SPODBUDEN DOGODEK.

TO JE MILOSTNI DOGODEK,

ko sv. Janez Bosko prihaja k nam, da bi nas spodbudil in opomnil, da je naša domovina v nebesih. Da nam pomaga razumeti Jezusovo besedo, kot jo je razumel on sam: da nič ne pomaga, če si človek ves svet pridobi, svojo dušo pa zapravi, pogubi ... Ali ne more biti prošnja v letu vere k temu velikemu vzgojitelju mladih ta: naj zaradi njegovega zavzetega, zvestega in svetega krščanskega življenja Bog podari našemu narodu, še zlasti mladim rodovom, trdno vero v troedinega Boga!

SVETNIK MED NAMI!

bo preprosto ime celotnega dogajanja. A zelo zgovorno: Da v svoji sredi, v našem narodu ne bi opažali in poudarjali le tistega, kar *zavdarja po žveplu* velikega zapeljevalca in princa laži, ampak da bi sredi med nami bolj *zadišal duh* Božjega, svetega, dobrega. Lahko pa nam ime tega dogajanja pove tudi to: da *svetnik med nami si lahko tudi ti!* Kajti dobro, sveto, Božje

ima to lastnost, da ne ostane samo. Zrno, ki je posejano, življenje, ki je (bilo) darovano - prinaša novo življenje. Novo pomlad. Najlepši mesec, kakor radi poimenujemo majnik, naj v nas in naš narod prinese novo pomlad. Pomlad dobrote, svetosti, Božjega.

SKUPAJ

s salezijanci in hčerami Marije Pomladnice molite v ta namen tudi vi! Za duhovno pomlad v nas in okrog nas.

PET PRVIH SOBOT – RAKOVNIK

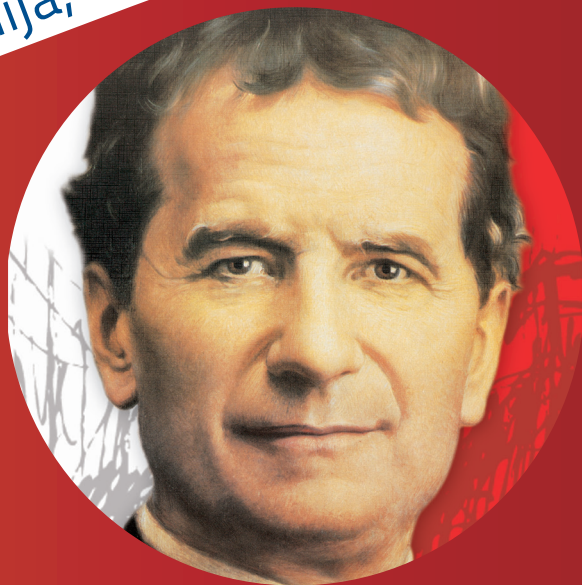
V pripravi na obisk relikvij sv. Janeza Boska v Sloveniji in v pripravi na 70-letnico posvetitve slovenskega naroda Mariji bomo obhajali pobožnost petih prvih sobot na Rakovniku od januarja do maja 2013: **5. januar, 2. februar, 2. marec, 6. april in 4. maj.**

Program: 9.15 molitev rožnega venca pred Najsvetejšim, 10.00 maša z nagovorom in litanijami Matere Božje.

2. februarja se program zaradi praznika začne ob 9.45, maša pa ob 10.30.

Nammi!

Slovenija, 1.–16. maj 2013

Salezijanci sotrudniki se pripravljajo na obisk don Boska

TAKO SMO SALEZIJANCI SOTRUDNIKI SKLENILI NA SEJI inšpektorialnega sveta DBS, dne 2. junija 2012 v Sevnici.

To je velik cerkveni dogodek za vso salezijansko družino in za celotno salezijansko gibanje, ki zahteva globoko pripravo na različnih ravneh. Le tako lahko pričakujemo sadove za vse nas – za Cerkev, za mlade in za družbo. Tako bomo lahko znova našli izvor karizme, cilj našega poslanstva in prihodnost naše družbe. Ob tej priliki je prav, da vsak izmed nas poživi apostolsko zavzetost, ki je tudi naša prva in konkretna priprava na obhajanje dvestoletnice rojstva sv. Janeza Boska.

Prav je, da ob tej priliki poživimo salezijanskega duha v različnih skupinah in skupnostih ter v posameznih centrih, tudi v centrih DBS, ki delujejo izven salezijanskih župnij.

Posebna komisija na ravni SD v Sloveniji, v kateri sodelujejo člani SDB, HMP, DBS, ZMP in SMG, že od začetka letošnjega leta pripravlja posebne programe za sprejem in romanje relikvij. Gotovo je tudi vsak izmed nas poklican, da z navdušenjem sodeluje v tej pripravi v svojem okolju (osebna molitev, molitev v molitvenih skupinah, pogostejši obisk sv. maše, devetdnevnic, mesečna srečanja skupin, branje življenjepisa sv. Janeza Boska ...) in k temu povabi tudi svoje bližnje, prijatelje, sorodnike ... Resničnih milosti bomo deležni le, če bomo duhovno pripravljani in relikvije našega vzornika velikodušno sprejeli. Vemo, da je v današnjem času ustaljen izgovor, da nimamo časa za mnoge stvari, še zlasti

zaustaviti se v cerkvi ob kakšni nenačrtovani priliki, razen za nedeljsko sv. mašo ali morda kakšno slovesnost. Prav bi bilo, da se kdaj zavestno odločimo drugače in da tudi ravnamo drugače, posebej če gre za pravo odločitev. Že danes lahko naredimo trden sklep, da bomo obiskali don Boska (njegove relikvije), ko bo priromal k nam v Slovenijo in se mu priporočili. Veliko mu imamo povedati, tako mladi, starši, družine, starejši. Mar ne? Hvaležni smo mu za njegova neizmerno velika dela, ki jih je opravljal v času svojega življenja.

Ob tej priliki bi izrazila zahvalo tako salezijancem kot sestram HMP v Sloveniji.

Delujejo na različnih področjih in ne predstavljam si slovenskega prostora brez njihovih programov za mlade. V pripravah in izvedbah programov se skriva veliko njihovega truda, za kar smo jim kar premalo hvaležni. Niso le graditelji cerkva in stavb za svetlejšo prihodnost mladih rodov, ampak so ljudje, ki večkrat pozabijo na svoj prosti čas, na svoje ugodje, imetje in še na marsikaj. Za vse vaše žrtve in dobra dela, dragi salezijanci in sestre HMP, smo vam mnogi iskreno hvaležni in vam tudi v prihodnje želimo obilja Božjega blagoslova in varstva Marije Pomočnice pri vašem odgovornem poslanstvu. **Skupaj z vami se salezijanci sotrudniki veselimo prihoda sv. Janeza Boska in srčno upamo, da bodo za vse nas dnevi njegove prisotnosti med nami tudi dnevi posebnih milosti v naši prelepi Sloveniji.**

Ljubica Košir

obisk relikvij sv. Janeza Boska

Natančno izpolnjevanje dolžnosti

Pripravlja Ivan Turk, voditelj SMZ

OB PRIHODU V SEMENIŠČE, PRIPOVEDUJE don Bosko v Spominih, je s prijateljem na dvorišču opazil sončno uro, nad katero je bil napis: »Potrtim počasi, veselim pa hitro ure teko!« Glej,« sem rekel prijatelju, »to je najin načrt: bodiva vedno vesela in čas bo hitro mineval.«

Dan po prihodu v semenišče so se začele duhovne vaje in skušal sem jih opraviti kar najbolje ... Vprašal sem še duhovnika Ternavasija za nasvet – pravilo življenja, s katerim bi kar najbolje spolnil svoje dolžnosti. »Samo eno!« mi je odgovoril izvrstni duhovnik. »Natančno spolnajte svoje dolžnosti!«

»Ta nasvet sem vzel za temelj in z vso dušo sem spolnjeval pravila semenišča. Nisem delal razlike med tem, ali nas je zvonec klical k študiju in v cerkev ali pa v obednico, na odmor in k počitku. Ta natančnost mi je pridobila tolikšno ljubezen tovarišev in spoštovanje predstojnikov, da je bilo šest let v semenišču zame najprijetnejše bivanje.«

Kljub dobremu počutju v semenišču je bilo nekaj stvari, ki so ga motile. Zelo je pogrešal več domačnosti in pogovora med semeniščniki in predstojniki. »Kolikokrat bi se hotel pogovarjati, jih vprašati za svet ali za odpravo dvomov, a tega nisem

mogel. Nasprotno, zgodilo se je, da je kakšen predstojnik prišel med semeniščnike, ne da bi vedeli za vzrok, in je vsak naglo bežal na desno in na levo kakor pred kakšno divjo živaljo. To je vedno bolj vnemalo moje srce, da bi postal kmalu duhovnik, se zadrževal med fanti, jih spremljal in utešil v vsaki potrebi.«

VOŠČILO

Dragi molivci za duhovne poklice, člani SD in dobrotniki! Želim Vam bogato preživeti adventni čas, blagoslovljeno božično praznovanje, v novem letu – letu vere – pa poglobitev osebne vere, ki bo osrečevala vas in ljudi okrog vas!

Ivan Turk, voditelj SMZ

SALEZIJSKO MOLITVENO ZDRUŽENJE

Zvečer pred odhodom v semenišče 30. oktobra 1835 mu je mati dala nekaj nasvetov, ki jih je Janez s hvaležnostjo sprejel z besedami: »Te vaše besede ne bodo izrečene zaman in mi bodo zaklad za vse moje življenje.«

NAMENI MOLITVE

NOVEMBER

Da bi v Sloveniji izvolili predsednika republike, ki bo predsednik vseh državljanov, brez ideoloških predsodkov in delitev na leve in desne.

DECEMBER

Naj nam bo adventni čas čas milosti, ko bomo utrjevali prijateljstvo z Bogom tudi prek zakramenta svetih pokore.

JANUAR

Da bi »leto vere« bilo zares leto poglobitve osebne vere, da bi vera postala vidna in občutena v ljubezni do Boga in do bližnjega v duhu nove evangelizacije.

Don Boskovi **salezijanci** (SDB)

Don Bosko je z vseh strani doživljal nasprotovanja, a prav z istih strani je prejel namig, naj začne in kako naj organizira ustanovo, ki bo nadaljevala njegovo delo za fante.

Pripravlja s. Irena Novak

Lahko rečemo, da se je zgodba salezijske družbe začela, ko je mali, 9-letni, Janezek imel nenavadne sanje. Za začetek salezijancev imamo lahko tudi srečanje mladega duhovnika Janeza Boska v zakristiji neke turinske cerkve, 8. decembra 1841, z revnim fantom s ceste, ki zna le žvižgati; lahko pa tudi, ko je don Bosko zgoraj omenjeno skupino fantov, ki so želeli živeti in delati kot on, poimenoval „salezijanci“ (saj mora biti njihova značilnost dobrota in gorečnost velikega škofa, sv. Frančiška Saleškega). Don Boskov načrt je začel dobivati vidno obliko v letu 1854. 26. januarja tega leta je don Bosko zbral štiri kandidate. V zapisniku sestanka preberemo: "Predloženo nam je bilo, da naj z Božjo pomočjo in ob priprošnji sv. F.

Saleškega napravimo poizkušnjo za praktično vajo ljubezni do bližnjega, da bi pozneje prešli k obljudi in da bi nato, če bo mogoče in primerno, storili obljudo Gospodu." Od tega večera se bodo imenovali salezijanci tisti, ki so si ali si bodo izbrali ta poklic. 18. decembra 1859 je bil sestavljen prvi uradni dokument salezijske družbe. Leta 1875 je don Bosko zatrdil: „Jaz sedaj skiciram kongregacijo, tistim pa, ki pridejo za mano, prepučam, da jo bodo olepšali z barvami.“

V prvem členu svojih redovnih pravil so SDB zapisali: „V ponižni hvaležnosti verjamemo, da se družba sv. Frančiška Saleškega ni rodila le po človeškem načrtu, pač pa na Božjo pobudo.“

Duhovnost in poslanstvo

Don Bosko je svojim duhovnim sinovom izročil edinstven način življenja in delovanja, poimenovan salezijan-

ski duh, ki se izraža v posebni skrbi za dobro mladih, posebno najrevnejših in zapuščenih, ljubeznivosti, optimizmu in veselju, delu in zmernosti, veselem sprejemanju vsakdanjosti, ustvarjalnosti in prilagodljivosti, globokem prijateljstvu z Jezusom Kristusom ter neprestanem iskanju Božje volje ter sinovskem zaupanju in pobožnosti do Marije Pomočnice.

Vzgojni sistem, poimenovan 'preventivni vzgojni sistem', temelji na razumu, veri in ljubeznivosti. Izražajo ga v najrazličnejših oblikah vzgojnega delovanja, posebno značilen pa je oratorij – mladinski center.

Člani so tako duhovniki kot laiki.

SDB na Slovenskem

Na Slovenskem don Boskovi salezijanci delujejo od leta 1901. Od tod se je salezijsko delo razširilo tudi v druge sosednje dežele.

Osebna izkaznica

URADNO IME: Družba sv. Frančiška Saleškega; tudi: Don Boskovi salezijanci

USTANOVITELJ: sv. Janez Bosko

USTANOVITEV: 18. december 1859

KANONIČNA ORGANIZIRANOST:

papeškopravna redovna ustanova

ZAVETNIKI: Marija Pomočnica

RAZŠIRJENOST: v 131 državah

SVETNIKI IN BLAŽENI: sv. Janez Bosko,

sv. Alojzij Versiglia in Kalist Caravaglia,

bl. Mihael Rua, Alojzij Variara, Artemij

Zatti, španski mučenci, Jožef Kowalski,

August Czaratoryski, Filip Rinaldi

© G. Valič

Nova blažena s. Marija Troncatti

S. Marija Troncatti se je rodila v kraju Corteno Golgi v Italiji, 16. februarja 1883, v preprosti, številni kmečki družini. Po branju Salezijanskega vestnika je že v osnovi šoli spoznala hčere Marije Pomočnice. Njeno srce se je ogrelo za velike ideale: iti oznanjat evangelij v daljne dežele.

Pripravila s. Marija Imperl

Oče, ki ga je v tem podpiral tudi domači župnik, se najprej s tem ni strinja, ko pa je Marija postala polnoletna, je ni moglo nič več ustaviti, da ne bi sledila notranjemu klicu. Čeprav s težkim srcem je zapustila domači kraj in vstopila k hčeram Marije Pomočnice 15. oktobra 1905 v Nizzi Monferrato in leta 1908 izpovedala zaobljube. Kmalu pa je zbolela za hudim vnetjem roke in zatem še za tifusom. Takrat se je srečala s prvim don Boskovim naslednikom don Filipom Rinaldijem.

»Bi rada ozdravela?«

»Seveda, da bi lahko šla v misijone.«

»Zmoliva tri zravemarije. Sedaj, če imaš vero, vstani, pojdi v kapelo in se zahvali Gospodu.«

©AGFMA-Roma

Tako je storila. Ozdravela je, a potrebovala je še nekaj časa, da si je opomogla.

Ekvador

Med prvo svetovno vojno je naredila tečaj za bolničarke. To znanje ji je kasneje še kako prišlo prav. Takoj je začela z zdravljenjem vojakov, ki so jih HMP sprejele v oskrbo. Po vojni pa je bila namesto v misijone poslana za bolničarko v šolo, ki so jo vodile HMP v Nizzi Monferrato. Bila je navzoča ob umiranju ene izmed gojenk. Prosila jo je: »Marina, ko boš videla Marijo, ji reci, naj mi pri Jezusu izprosi milost, da grem med gobavce.«

»Ne, s. Marija, šli boste v Ekvador.«

»Marina, nisem se dobro izrazila: med gobavce.«

»Ne, vi boste šli v Ekvador.«

Naslednje jutro je Marina umrla. Čez nekaj dni je s. Marija srečala vrhovno predstojnico, ki ji je rekla: »Ti si napisala misijonsko prošnjo, kajne?«

»Da, mati.«

»Dobro, šla boš v Ekvador ...«

Trnje in kače

Končno so se njene misijonske sanje

uresničile. 9. novembra 1922 je odpotovala v Ekvador.

Misijonsko področje skupnosti sester je bilo med Indijanci Shuar. Že med potjo si je s. Marija pridobila spoštovanje enega od plemen, ko je z navadnim nožičkom, predvsem pa z neomajnim zaupanjem v pomoč Marije Pomočnice, operirala poglavarjevo hčerko, ki jo je ranil izstrelk sovražnega plemena.

Misijonarke HMP so delovale v naselju kolonov, imenovanem Macas, ki so ga obdajala skupinska indijanska naselja. S. Marija si je zelo prizadevala, da bi kolonialisti in domačini živeli v miru. Kakor je bil don Bosko oče in učitelj, tako je tudi s. Marija postala zanje mati in 44 let so jo vsi klicali »madrecita« (mamica).

Ni manjkalo nevarnosti vseh vrst: divje živali, kače, vrtinčaste reke, nezaupljivost domorodcev, osamljenost, skrajna revščina ... S. Marijo ni bilo sram jokati od strahu, utrujenosti in težav, a vedno je zaupala. V eni roki je nosila torbo z medicinskimi pripomočki, v drugi rožni venec. »Bila je naš telesni in duhovni zdravnik,« so jo opisali do-

mačini. Bolj kot z besedo je označevala evangelij s svojim življenjem. Tesno je sodelovala s salezijanci. Postavila je na noge majhno lekarno, nato še ambulanto in kasneje bolnišnico. Odpirala je zavode za sirote in mladoletne matere, ki jih je pleme zavrglo. Bila je farmacevtka, zobozdravnica, anestezičarka, kirurginja. Ljudem je skušala pomagati v vsaki njihovi stiski in bolezni. Z zdravili in molitvijo je večkrat dosegla čudežne ozdravitve.

Zlasti pa si je prizadevala za pravice najslabotnejših: žena in otrok. Mladim ženam je pomagala k zavedanju njihovega dostojanstva. Prvi sadovi so bili vidni, ko so v Macasu obhajali prve cerkvene poroke mož in žena, ki so svobodno izbrali drug drugega; prej so jim ga namreč določili sorodniki.

Eden izmed takratnih misijonarjev je o s. Mariji Troncatti zapisal: »Ona je utelešenje preprostosti in evangelijske iznajdljivosti. S kakšno materinsko nežnostjo si je znala pridobiti srca! Za vsako težavo je našla rešitev, ki se je vedno izkazala za najboljšo. Nikoli ni pozabila, da ima pred seboj krhke in grešne ljudi. Videl sem, kako je postopala z najrazličnejšimi osebami; do vseh je pokazala toliko prijazne spoštljivosti, ki ji je bila povsem naravna. To, kar me je presenečalo, pa je, da je ostajala vedno in ob vsem prefinjeno žena. Rekel bi, da je bila toliko bolj mati, kolikor bolj je bila devica.«

Letalska nesreča

25. avgusta 1969 se je odpravila na duhovne vaje v Sucúa, kamor pa ni prišla, saj je letalo strmoglavilo kmalu po vzletu. Radio Zveze Indi-

© risba in fotografija: Arhiv družbe HMP, Rim

jancev Shuar je razglasil žalostno novico: »Naša mati, s. Marija Troncatti, je mrtva.«

Njeno telo počiva v Macasu (Ekvador), med njenimi Indijanci. Tu jo bo **24. novembra 2012 kard. Angelo Amato, salezijanec, v imenu papeža Benedikta XVI. prištel k blaženim.**

Čudež za priprošnjo s. Marije Troncatti

Josefa Yolanda Solórzano Pisco se je rodila 10. 4. 1960 v Rocafuerte (Ekvador). Je gospodinja, poročena žena, mati petih otrok.

24. aprila 2002 je gospa Yolanda zaznala znake bolezni: vročina, močne bolečine v kosteh, izčrpanost. Zdravnik je postavil diagnozo: Dengue, virusna bolezen, ki jo prenašajo komarji. Po kratki hospitalizaciji je bila odpuščena, nato pa znova sprejeta v bolnišnico 3. maja.

Zbolela je za eno izmed najbolj nevarnih oblik malarije, »Plasmodium falciparum«. V zelo kratkem času je tako oslabela, da ji ni bilo več nobene pomoči in zdravniki so ji dali le še nekaj dni, še več, le nekaj ur življenja. Na prošnjo domačih je bila odpuščena iz bolnišnice, da bi mogla umreti doma. Ko se je gospa Yolanda zavedla resnosti svojega položaja, se je želela cerkveno poročiti – dotlej je bila samo civilno poročena. Obiskal jo je salezijanec, g. Edgar Ivan Segarra, ki ga je še posebno prizadelo dejstvo, da bo pet otrok osirotelo. Predlagal je, naj bolnico izročijo priprošnji božje služabnice, s. Marije Troncatti, z molitvijo devetdnevnic. Po poroki so pričeli z devetdnevnic. Potek bolezni se je takoj obrnil v počasno izboljšanje in pozneje popolno ozdravitev. □

Kaj bi storil don Bosko?

NA NEKEM MEDNARODNEM SREČANJU so vrhovnemu predstojniku salezijanske družine zastavili vprašanje: »Recimo, da bi imeli priložnost pogovarjati se z don Boskom. Kaj bi ga vprašali?« Pascual Chávez je začudeno pogledal: »Da bi imel priložnost? Saj se vendar vsak dan pogovarjam z don Boskom.« Ne spominjam se, kaj točno je potem odgovoril. Bolj sem si zapomnila to, kako samoumevno

je za vsakega salezijanca, da se pogovarja z don Boskom. In za salezijanko. In za sotrudnike. In za vse, ki želimo stopati po njegovi poti, ki želimo biti dobrohotni in hkrati učinkoviti pri delu z mladimi.

Seznam mojih vprašanj za don Boska je dolg. Z vsako spremembo vlade me zanima kaj novega. Tako bi me zanimalo, kakšno mnenje bi imel on, ki je izredno dobro poznal politiko in razmere svoje-

ga časa, o tem, da se pouk ne sme začeti pred pol osmo. Ta korak je bil sicer izveden v imenu humanosti, za zdaj pa v vsem tem vidim zgolj zmedo in slabo voljo tako med učitelji kot učenci.

Prav tako me tudi z vsako generacijo učencev zanima kaj več. Zanima me, kaj bi don Bosko rekel, če bi šel pred tedni z menoj nadomeščat v oddelek tretješolcev. Ko je vse tekalo sem in tja, klepetalo, žvrgolelo ... in delalo vse tisto, česar takrat res ne bi smelo. Zveni zelo pesniško, sama pa ob vsem »šundru« in »džumbusu« (knjižne besede, ki bi opisala to stanje, nekako ne najdem), nisem vedela, ali naj vpijem ali molčim ali gledam ljubeče ali grozeče ... Gledala sem na uro in čakala le nekaj: da mine. V tistem tednu je imel podobno izkušnjo še marsikateri učitelj. Nihče ni vedel, kateri pristop naj ubere. Vsi smo se počutili enako: občutek, da ne znamo, da ne zmoremo in da očitno nismo dovolj usposobljeni. Don Bosko, kaj bi storil ti? Včasih se malo nejeverno vprašam, ali nisi imel v žepu svojega talarja skrito kakšno čarobno paličico ...

Že lep čas me begajo naši odmori. Učenci se morajo zadrževati samo

v svojih učilnicah. »Kako mi te naše otroke omejujemo,« mi je rekla sodelavka, »radi se družijo med seboj, mi pa delamo vse, da bi jim to onemogočili.« Spet eno vprašanje za don Boska ... On bi jih spustil ven, tja pa postavil tudi svoje asistente. Toda ne dandanes, ko se učitelji predobro zavedamo pravice do odmora in nas na hodnikih ni. Tam je le »dežurni učitelj, ki nadzira«. Tako piše. V tem primeru dobro vem, kaj bi najprej storil don Bosko. Za začetek bi besedo »nadzira« črtal. Napisal bi: Dežurni učitelj ne nadzira, pač pa je navzoč. Razlika je precejšnja. Pred kratkim sem srečala neko učiteljico. Dela v centru mesta. Povprašala sem jo, kako ona doživlja svoj poklic, pa je rekla, da je vmes šla za eno leto »na pavzo«. Pomislila sem, da najbrž zaradi učencev, ki so pogosto bistvo vseh učiteljskih stisk. »Ni težava v mladih,« je rekla, »težava je v sistemu.« Zato bi se glavno vprašanje za don Boska glasilo: Kaj storiti, ko ti sistem narekuje nekaj, učitelj pa čuti nekaj drugega?

Verjamem, da mi bo ta veliki vzgojitelj enkrat odgovoril ... le vsak dan se moram pogovarjati z njim. *učiteljica*

Gospod, slavil te bom z vsem svojim srcem,
pripovedoval bom o vseh tvojih čudovitih delih.
V tebi se bom veselil in ukal,
opeval bom tvoje ime, Najvišji.

Ps 9,2-3

Spomini na prvi oratorij v Valdoccu

Janez Bosko,
prevod in priredba Alojzij Slavko Snoj

Po hudi bolezni je bil don Bosko prepričan, da so mu fantje s svojimi molitvami in zaobljubami izprosili življenje. Bogu je obljubil, da bo do zadnjega diha živel zanje: »Za vas študiram, za vas delam, za vas živim, za vas sem pripravljen dati tudi življenje,« je dejal in ključeval zahrbtnim napadom nanj. Svetniška mati Marjeta je iz valdoškega oratorija, ki je mladim nudil dvorišče in šolo za življenje, napravila dom. Družbo, ki jo je don Bosko ustanovil z najboljšimi izmed fantov, je postavil pod varstvo Marije Pomočnice in sv. Frančiška Saleškega, ki mu je postavil prvo cerkev. S to izpolnitvijo mladostnih sanj sklene don Bosko svoje spomine:

Poskusi z nedeljsko šolo so bili zelo koristni, a niso bili dovolj, ker so mnogi, slabo nadarjeni, popolnoma pozabili, kar so se naučili prejšnjo nedeljo. Zato smo uvedli večerno šolo, s katero smo začeli pri Zavetišču in jo bolj redno nadaljevali v hiši Moretta, še bolj pa takoj, ko smo lahko imeli stalno bivališče v Valdoccu.

Toda kje dobiti toliko učiteljev, ko je bilo treba skoraj vsak dan dodati nove razrede? Da bi poskrbel za to, sem začel poučevati nekaj mestnih fantov. Zastonj sem jih učil italijanščino, latinščino, francoščino in aritmetiko, a pod pogojem, da mi pridejo pomagat poučevati krščanski nauk in učiti v večerno nedeljsko šolo. Ti moji mali učitelji – na začetku jih je bilo osem ali deset – so rasli po številu in z njimi se je začel oddelek študentov. Navdušeni nad uspehi, ki smo jih dosegali v nedeljski in večerni šoli iz branja in pisanja, smo dodali še razred aritmetike in risanja. Bilo je prvič, da so bile v naših deželah take šole in povsod so o njih govorili kot o veliki novosti.

Medtem ko smo iskali sredstva za olajšanje verskega in izobraževalnega poučevanja, se je pokazala druga zelo velika potreba, za katero je

bilo treba poskrbeti. Mnogi fantje iz Turina in od drugod so imeli dobro voljo, da bi začeli npravno in delovno življenje; a ko smo jih povabili, da bi ga začeli, so navadno odgovorili, da nimajo niti kruha niti obleke niti stanovanja, kamor bi se zatekli vsaj za nekaj časa. Da bi vzeli pod streho vsaj nekatere, ki zvečer niso vedeli, kam se zateči, smo pripravili svisli, kjer je bilo mogoče prebiti noč na slami. Medtem so dela pri cerkvi sv. Frančiška Saleškega napredovala z neverjetno hitrostjo in v enajstih mesecih so bila končana. Za bogoslužje je bila blagoslovljena 20. junija 1852 s slovesnostjo, ki je med nami bolj en-

kratna kot redka. Velikanski slavolok se je dvigal nad vhodom v dvorišče. Nad njim je bilo napisano z velikimi črkami: Živi nam večno ta dan!

Tiste živahne slovesnosti so privabile zunanje fante od vseh strani, medtem ko so vsako uro dneva mnogi drugi prišli in prosili zatočišče. Njihovo število se je tistega leta povečalo nad petdeset in začeli smo z delavnicami v hiši, ker se je izhod fantov na delo v mesto izkazal za vedno nevarnejšega.

Z novo cerkvijo sv. Frančiška Saleškega, zakristijo in zvonikom so dobili oskrbo tisti fantje, ki so želeli prihajati k svetim opravilom praznič-

nega dne, v večerno in tudi dnevno šolo. Toda kako poskrbeti za množico revnih otrok, ki so vsak trenutek prosili, da bi bili sprejeti? Toliko bolj, ker je eksplozija smodnišnice leto poprej skoraj porušila staro stavbo. V tistem trenutku skrajne potrebe je bila sprejeta odločitev, da bi gradili novo krilo hiše. Dela so napredovala hitro in oktobra je bila stavba končana. Ker smo zelo potrebovali prostor, smo takoj hiteli, da bi ga zavzeli. Jaz sem šel v sobo, ki mi jo je Bog naklonil, da lahko še zdaj bivam v njej. Lahko smo določili in uredili učilnice, obednico in spalnico in število gojenčev je naraščalo.

Veržej

PRAZNOVANJE 100-LETNICE MARIJANIŠČA

Na zadnjo septembrsko nedeljo je Veržej znova dokazal, kako lepe sadove lahko rodi zgledno sodelovanje kraja z župnijo in salezijansko skupnostjo v Marijanišču. Celodnevni program se je začel z obuditvijo nekoč slavnega Miholovega sejma v organizaciji Centra DUO, ki ga je raziskala in predstavila Jelka Pšajd, kustosinja Pokrajinskega muzeja Murska Sobota. Privabil je okoli 40 razstavljalcev del domače in umetnostne obrti, kulturni program pa so sooblikovali mladi in starejši iz domačih združenj in društev.

Somaševanje v župnijski cerkvi je vodil beograjski nadškof Stanislav Hočevar, ki je tudi blagoslovil obnovljeni kip zavetnika sv. Mihaela. V pridigi je poudaril prvenstvo Stvarnika in ne stvari ter vse navzoče pozval, naj tako kot angeli vedno gledamo najprej Boga, šele nato nam bodo vse ustvarjene stvari služile in nas zadovoljevale. Slovesno druženje se je ob zvokih ljutomerske godbe nadaljevalo na župnijskem dvorišču, nato pa je sledil program v Centru DUO z odprtjem rokodelske razstave Art&Craft Slovenija kuratorja dr. Janeza Bogataja.

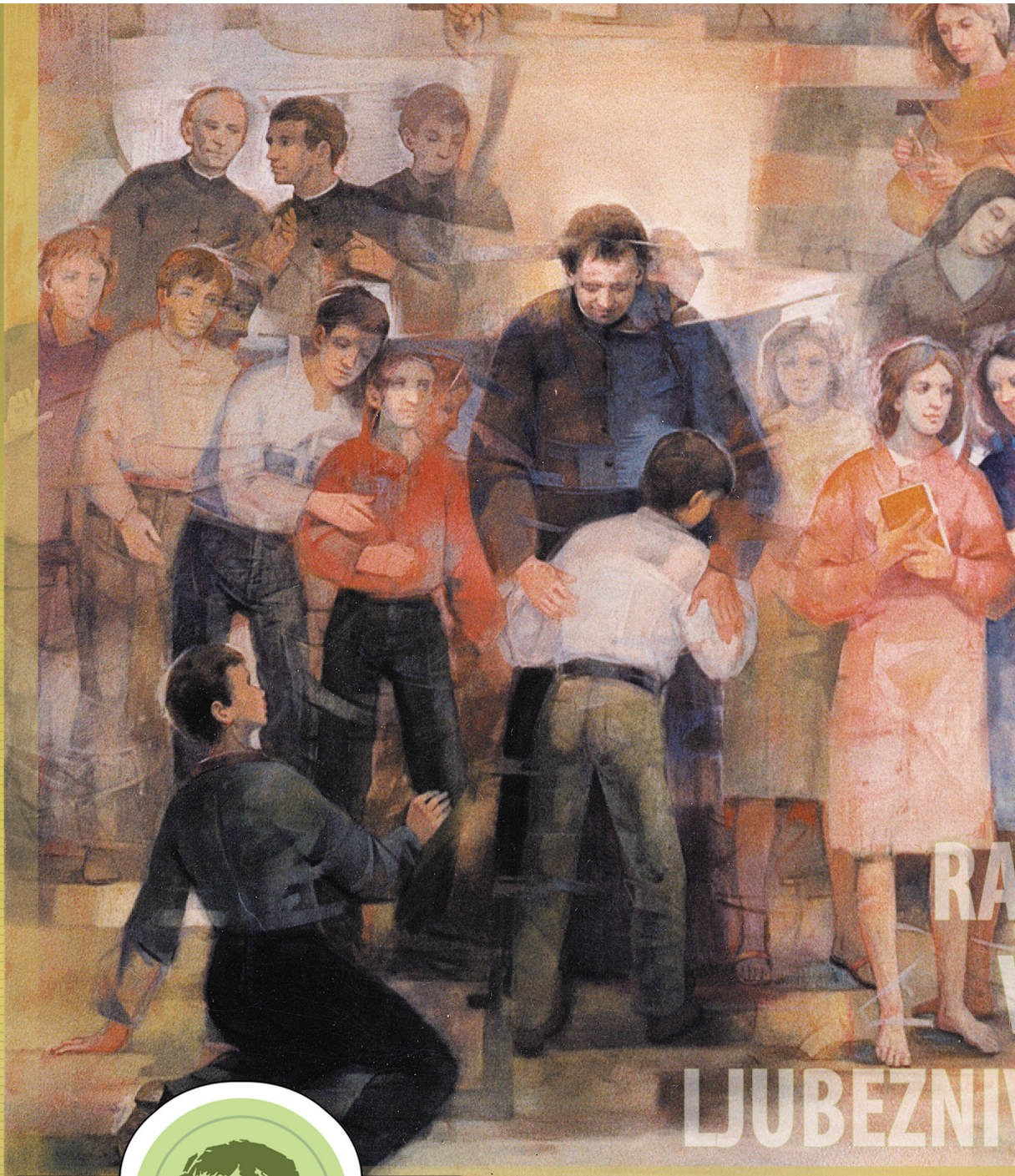

© S. Kamplet-Rotar

Popoldanske ure je zaznamovala slovesna akademija na dvorišču Marijanišča. Bogat duhovno-kulturni program so sooblikovali mladi pevci s Kodeljevega pod vodstvom Nuške Drašček in s priložnostnim ansamblom, domače skupine in slavnostni govorniki, ki so osvetlili današnji pomen dela salezijancev v Veržaju, zgodovinske začetke in različna obdobja stoletnega doma, ki je prestal mnoge viharje, danes pa obnovljen doživlja nov prepoved.

Program je s sodelavci pripravila Marja Dolamič, s spretno besedo pa ga je vodil Jure Sešek. Skozi čas delovanja in obstoja je bilo Marijanišče zavod, zatočišče, zbirališče, prostor za izobraževanje, druženja, molitev, petje in ustvarjanje. Marijanišče v Veržaju je okoli 800 obiskovalcem dokazalo, kako lepo lahko sodelujejo župnija, Občina in salezijanska skupnost, ki živijo in delajo za enake cilje.

MS

RA
LJUBEZNI

1815 2015

Dvestoletnica
rojstva don Boska

2011 < zgodovina > 20

ZUM
VERA
VOST

Spoznajmo DON BOSKA

triletna

PRIPRAVA 2011 - 2014

DESIGN
DBICA

ANS
Agenzia Info Salesiana

2012 < pedagogika > 2013 < duhovnost > 2014

Imam vse, kar je potrebno: Zaupam v Boga in v svoje delo

Vilko Poljanšek, ob 15-letnici v misijonih

Vilko Poljanšek se je rodil 28. marca 1941 v Srednji vasi, Sela pri Kamniku. Kot mizar se je odločil za salezijanski poklic; 8. septembra 1972 je izpovedal redovne zaobljube kot sobrat pomočnik – laik. V misijone je odšel decembra 1997. Torej mineva že petnajst let njegove misijske dejavnosti v Afriki. Ob tej obletnici – jubileju, mu iskreno čestitamo in mu želimo še naprej veliko mero misijskega navdušenja in Božjega blagoslova. Sam nam bo spregovoril o svojih misijskih letih.

O misijonih nisem nič kaj razmišljal. Jeseni leta 1997, ko sem bil v Želimljem, je na obisk v domovino prišel Danilo Lisjak, misijonar v Burundiju. Tam so imeli mizarstvo delavnico, ki pa je bila zanemarjena. Ker so veliko gradili, so potrebovali mizarstvo storitve. Nagovarjal me je in vabil, naj grem vsaj za tri mesece, da postavim v red delavnico in stroje. Šel sem na pot, ne da bi vedel, kaj me čaka.

Rukago v Burundiju 1999–2003

Tako sem se znašel v Burundiju, v osrčju Afrike, v misijonu v Rukago, kjer so delovali že trije slovenski salezijanci: Jože Mlinarič, Gusti Horvat, Danilo Lisjak. Torej pravi slovenski misijon, v katerem sem preživel prva štiri misijska leta. Zame je bilo vse novo in neznano, saj se mi ni niti sanjalo, kako se sporazumeti v jeziku domačinov – kirundi, prav tako ne o francoščini, ki je uradni jezik.

V začetku smo se samo gledali, saj sem se lahko sporazumel le z rokami. Takoj sem se lotil urejanja delavnice in strojev ter začel s prvimi izdelki. To je bilo kot magnet zanimivo

za domačine, ki so strmeli in gledali. Tako so me hitro sprejeli, ker so videli, da se bodo lahko kaj naučili. Pa ne samo sprejeli, celo vzljubili so me. To so zelo preprosti in odkriti ljudje. Delo se je potem odprlo, opremiti je bilo treba novo osnovno šolo. To je bil moj prvi večji projekt.

Goma v Kongu 2003–2006

Po štirih letih je bilo treba iti naprej, v Gomo, kjer smo salezijanci odprli novo misijsko postajo, ki jo je začel Danilo Lisjak. Samo kak teden za njim sem prišel tja tudi jaz. Ker smo začeli na novo, je bilo treba narediti vse: opremiti razrede, spalnice, jedilnico, kapelo, druge prostore, vse za mladinski center. Tu je bilo veliko mladine. Najbolj so me pretresli mladostniki, komaj kako leto čez deset let stari, ki so se vračali z notranjosti Konga kot vojni veterani, kamor so jih nasilno odvedli iz razredov. To je ena izmed tragičnosti sodobne Afrike.

Uredil sem delavnico, dobili smo nove stroje, fante sem poučeval tehnično risanje, sicer pa vodil delavnico, da je vse teklo brez zastojev. Veliko smo

delali za stranke v mestu. Spoprijeti sem se moral z afriško površnostjo, saj bi vse samo z žebli opravili. Vztrajal sem pri tem, da žebli ne sodijo v mizarstvo delavnico. In mi je uspelo. Osnova mizarstva je tudi dobro narajen, narisan načrt, kar jim zlepa ne gre od rok. Zato je bilo potrebno veli-

© vse foto osebni arhiv

ko vztrajnosti in tudi zahtevnosti. Pa se je obrestovalo. Naši izdelki so bili vse bolj in bolj cenjeni.

Spet so bile težave z jezikom, saj tu govorijo svahili, in seveda francoščino. V tem kraju sem tudi doživel izbruh bližnjega ognjenika. V živo sem videl ognjeno jezero, o kakršnem govori apostol Janez v Razodetju. Bilo je grozno, naša ustanova pa je bila nepoškodovana kot otok sredi tega ognjenega jezera.

Butare v Ruandi 2006–2012

Tretji misijon, kjer sem deloval zadnjih šest let, je v mestu Butare, ki je oddaljeno okrog 130 km južno od glavnega mesta Kigali. Zelo dobro sem se vživel v skupnost sobratov, ki je narodnostno zelo pisana. Spet je moje oznanjevanje vezano predvsem na mizarstvo delavnico. Kakor povsod je bilo treba najprej vse temeljito počistiti in pospraviti, da se je sploh videlo, kaj in kje je. V delavnici je vedno okrog 20 fantov – učencev, in deset mizarjev – domačinov. Mizarstva delavnica je postala znana in naročila prihajajo iz zelo oddaljenih krajev, predvsem so to misijoni, ki jih vodijo redovniki ali redovnice. Najprej sem opremil domačo kapelo v celoti. Za sestre trapistke sem za 300 km oddaljeni samostan izdelal kor za molitev in vso drugo opremo za njihovo kapelo. Opremil sem tudi noviciatsko hišo v neposredni bližini. Zadnje veli-

ko delo je bila oprema nove velike hiše za salezijanski inšpektorat v Kigaliju. Za vso opremo kapele, zakristije, jedilnice, sob, skupnih prostorov sem uporabil vsaj za veliki vlačilec lesa libuju (čokoladne barve), ki smo ga uvozili iz Konga. Tu sem tudi začel s tapeciranim pohištvom. Strogo se držim pravila: v mizarstvu je treba vsako stvar dobro narisati. Za pomembnejše stvari naredim tudi maketo. Ideje mi pa kar pridejo: narišem, poskusim, potem pa izdelam. Zdaj je naša delavnica cenjena res daleč naokoli, da ni mogoče vsem ustreči.

Poznana neznana Afrika

To je res nov svet za Evropejce. Mene je zelo presenetila njihova izredna prijaznost; kar naprej se pozdravljajo, se rokujejo, poljublajo, tudi večkrat na dan, če se ponovno srečajo. V revščini živijo veselo in zadovoljno. Shajajo z zelo malo hrane, pa so kljub temu fizično močni. Ne tarnajo in ne tožijo, so veseli v svoji revščini. Jaz si sploh ne morem predstavljati, kako bi z njihovo hrano preživel! Vernost je pri njih kot zraščena z naravo; to, kar mislijo, pokažejo tudi na

zunaj, ne samo pri maši, povsod veliko in dolgo molijo, ure in ure, pri češčenju vztrajajo tudi ves dan. Otroci in mladi gredo v cerkev in molijo rožni venec, ko čakajo na šolo. Ženske in otroci imajo rožni venec okoli vratu. Tega se nihče ne sramuje, zaradi tega se nihče iz njih ne norčuje.

Novim izzivom naproti 2012–

Na tem mestu sem že predolgo; normalno bi bilo štiri leta, potem pa naprej, drugam. V štirih letih dam, kar morem, potem je treba iti novim izzivom naproti. Zato sem predstojnike prosil, da me pošljejo kam drugam. Še nič ne vem, kam me bo vodila pot. Zvedel bom, ko se vrnem. Nisem dal nobenih pogojev, saj je v neznano najlepše. Imam vse, kar je potrebno: zaupam v Boga in v svoje delo. Kjer je preveč vse načrtovano, tam ni dobro. Treba je kot Abraham z vero in zaupanjem iti naprej. Kdor ne »reskira«, ne profitira. Lepo pozdravljeni vsi bralci Salezijanskega vestnika in podporniki misijonov; hvala za vašo naklonjenost in velikodušno podporo. Bodimo povezani v molitvi.

Wilko Poljanšek

V KEREČEV SKLAD

V »Kerečev sklad« za salezijanske misijon(ar)je in za stroške postopka za beatifikacijo misijonarja **ANDREJA MAJCNA** ste od 25. avgusta do 3. oktobra 2012 darovali: Brodarič M., Golobič C., Rihtar H., Zrnc M., Žitnik R.M., župnija Rakovnik in nekateri neimenovani dobrotniki. **BOG POVRNI!**

Pregnanec v Makau

© Maša B. Mašuk, Božji služabnik Andrej Majcen, 2011; Foto J. Znidaršič

V Hongkong so se iz celinske Kitajske stekale reke izgnancev in beguncev. Misijonarji so bili izgnani, mnogi Kitajci so hoteli pobegniti. Majcen se je priporočil Žalostni Božji Materi, ki je lahko razumela njegovo bolečino, saj je pod križem zgubila vse in vendar upala. Najprej se je bilo treba odpočiti, predvsem pa umiriti srce, potem utrditi zdravje.

Pripravil Tone Ciglar

Pregnani misijonarji so iz Hongkonga odhajali na vse štiri strani sveta, mnogi tudi v domovino. Vprašanje se je zastavilo tudi Majcnu: domov ali kam? Potem se je odločil in rekel inšpektorju Braga: »Želim ostati v kitajski inšpektoriji.« Bil je zbit, bolan že dalj časa. Inšpektor ga je pustil nekaj dni, da se je umiril od napete vožnje. Čez nekaj dni ga je Braga poklical na pogovor. Ko sta se pomenila o tem in onem, ga je poslal v Makao (1951–1952), takrat portugalsko kolonijo, kjer je bila zibelka salezijanskega dela, ki ga je leta 1906 začel sv. Versiglia s prvo skupino salezijanskih misijonarjev na Kitajskem. Makao – Lepa vrata, ki so vodila na Kitajsko. Skozi ta vrata so hodili na Kitajsko mnogi svetovljani in misijonarji, tudi eden najslavnejših, p. Matej Ricci, pa p. Mesar, slovenski jezuit, Avguštin

Hallerstein in seveda velikokrat tudi misijonar Jožef Keréc. Zdaj so bila ta vrata zaprta. Majcen je nemo gledal in se zasanjal v vse tisto, kar je ostalo za temi vrati – na celinski Kitajski.

Ker je Majcen znal (kitajsko) mandarinsko, so ga določili za spovednika. Hkrati pa se je učil portugalske in (kitajske) kantonščine, bil pa je tudi učitelj francoščine. Hkrati je krpal svoje načeto zdravje in moči. Moral je tudi na operacijo (kile), in sicer s kratkim presledkom dvakrat.

Slovenska nova maša

V začetku leta so v Hongkong prišli še zadnji izgnanci s Kitajske, med njimi tudi msgr. Jožef Keréc. Zbrala se je kar precejšnja skupina slovenskih misijonarjev, ki so ob tej priložnosti 29. junija 1952 v Hongkongu slavili slovensost nove maše g. Stanka Pavlina,

salezijanca, doma izpod Svete gore, Grgarja. Med novo mašo so prepevali slovenske pesmi slovenjebistriške sestre, msgr. Jožef Keréc, Jožko Gedér in dr. Janez Janež, ki so se po izgonu s celinske Kitajske še mudili v Hongkongu. Majcen se je ni mogel udeležiti, ker je bil ta čas v bolnišnici v Makau.

Bi šli na Filipine?

Na obisk je prišel tudi inšpektor Braga. Vprašal ga je, kako mu gre in kar takoj dostavil: »Kardinal iz Negrosa na Filipinih vas čaka, da pridete in ustanovite deško mesto, ki naj bi ga salezijanci sprejeli.« Rekel mu je: »Veste, da sem vedno pripravljen na vsako pokorščino, vendar vam rečem, da kar takoj nisem sposoben za to, prvič, ker čutim bolečine, in drugič, ker bi se moral izpopolniti v angleščini.«

BOŽJI SLUŽABNIK

Zdravniki so ga odpustili iz bolnišnice. Že naslednji dan pa je začutil bolečine na drugi strani trebuha. Zdravnik se je odločil še za drugo operacijo, ki pa je bila lažja. Zjokal se je, pa ni nič pomagalo, zopet je moral za nekaj tednov v bolnišnico.

Potreb ni manjkalo, povsod so razmere klicale po novih misijonarjih. Tako je ostal, pa le za kratko, saj ga bo Božja previdnost kmalu vodila drugam – v Vietnam.

Delo z makaisti

Takole se spominja Majcen v pripovedi: »Kmalu me je zopet poklical inšpektor in mi dejal: 'Govoril sem z Antonom Giacominom (Brazilec), ravnateljem zavoda v Makau, da za zdaj ostanete tukaj.' Z veseljem so me sprejeli in določili za spovednika sobratov in gojencev (macaistov: mati Kitajka, oče portugalski vojak), ki so kaj malega znali portugalsko. Tako sem se vsak dan s profesorjem portugalsčine pripravljaj za spovedovanje. Fantov se je vsak dan nagnetlo toliko pred spovednico, da je asistent moral delati red. Portugalski učitelj me je učil tudi angleščine, ki sem jo sicer za silo že govoril.

Portugalski salezijanci so me imeli zelo radi, tako so me vključili v izjemno portugalsko pravico Padruago in mi dali portugalski potni list, saj je moj jugoslovanski že zdavnaj potekel. Tako sem se nekako umiril in si uredil življenje in mislil, da ostanem in bom pomagal, kolikor morem. Maja 1952 sem se počutil silno slabo. Maševal sem zasebno. Med mašo sem padel in omedlel. Poklicali so ravnatelja, ekonom pa rešilca in me odpeljali v bolnišnico sv. Januarija. Portugalski zdravnik Brigido je ugotovil, da je črevesje šlo iz trebuha in se pomešalo. Ravnatelju je rekel, naj mi podeli maziljenje, ker po operaciji lahko sledi tudi smrt. Pripravljen na

vse sem izgovarjal pobožne zdihljaje in se pripravljaj na odhod v večnost. Tri ure so se mučili in jim je uspelo črevesje urediti. Vendar sem bil zelo slab tudi zaradi visoke temperature.

Načrti Božje previdnosti

Spet je prišel k meni inšpektor Braga in mi povedal, da so za Filipine že določili drugega sobrata. 'Vas pa prosim, da greste z ravnateljem Giacominom v Vietnam, ker vi znate francoško, poznate vse pomembne patre in poznate značaj salezijanskih poklicnih šol. Ustanovitelj deškega mesta msgr. Seitz, ki je pravkar imenovan za škofa, zagotavlja veliko salezijanskih poklicev.' Rečem mu: 'Sem vam na razpolago.'«

Kaj bi bilo, če ...

Majcen je tudi tokrat sprejel nove naloge velikodušno; prav gotovo je to bilo vir Božjega blagoslova v Vietnamu, kamor ga pošilja pokorščina. »Kakorkoli že, v načrte Božje previdnosti nimamo vpogleda. Najbolje pa naredimo, če spolnimo Božjo voljo tako, da smo pripravljeni na pokorščino in ne vprašamo, ali je lahko ali ni, marveč se je velikodušno oklenemo in delamo, kakor da bi tam morali biti za stalno, ali da gremo že tisto uro drugam, če nas pokličejo. Kot pokoren redovnik sem lahko vesel, da sem smel sodelovati pri Božjih načrtih.«

IZ PISEM

Materi Mariji 20. aprila 1952 piše: »Jaz sem zaenkrat tu v Makau, kjer bolj tiho in ponižno delujem med portugalskimi učenci. Za silo že lomim portugalsčino. Če bom odpotoval na Filipine, kjer bi me radi na otoku Cebu naredili za ravnatelja, še ne vem. Saj se nič kaj preveč ne silim; seveda je

pokorščina tudi potrebna, kadar koga za kaj določijo. Tam bo treba začeti govoriti angleško in špansko. Bilo bi res potrebno biti med apostoli tisti dan, ko jim je Gospod poslal Svetega Duha, da je vsak vse jezike govoril. Je kar težko v butico stlačiti toliko besed in pravil tolikih jezikov.

Draga mamica, sprejmi moje najlepše pozdrave in kaj moli zame. Tvoj sin Slavko.»

Blagoslovi danes, Mati Marija, mene Andrejčka, svojega sina, da tebi ves se izročim in svojo marijansko izročitev zaživim. Da pot k Očetu v nebesih krepko zastavim in se malomarnosti, lenobi, površnosti še močnejše ustavim. Da bi vsako delo v Božjo čast izvrševal in vsako opravilo po don Bosku in Božji volji izpolnjeval. Da bi se za ideale Božjega kraljestva vedno navdihoval in z neutrudnim delom salezijansko skupnost oblikoval. Da bi z odpuščanjem in bratsko ljubeznijo medsebojne mostove gradil in se s skušnjavami, posebno nečistimi, odločno bojeval.

(Osebna duhovnost II, str. 6)

Hvalnica **dobroti**

Na obletnico blagoslova gradbenih del, 16. septembra 2012, je gradbišče Don Boskovega centra Maribor za nekaj ur postalo pravi romarski prostor. Od blizu in daleč so prišli na zahvalno bogoslužje salezijanci, drugi člani salezijanske družine, duhovniki, prijatelji in dobrotniki. Z nadškofom dr. Marjanom Turnškom smo v kapeli, ki bo posvečena Mariji Pomočnici, prvič obhajali sveto evharistijo.

ŽUPNIJSKO OBČESTVO, KI JE VAJENO posvetni prostor dvorane Mestne četrti vsako nedeljo pripraviti za sv. mašo, je tudi ta zgrajeni del don Boskovega centra primerno uredilo za dostojno obhajanje bogoslužja. Čudovita akustika je pomagala mešanemu pevskemu zboru k občutenemu petju, pridiga g. nadškofa pa k dolžni zahvali Bogu za delo, ki je ob don Bosku in pod varstvom Marije Pomočnice združilo v dobroti toliko src. To, kar vidimo, je pravi čudež

vere in poguma, je menil nadškof. Namen tega velikega podviga je, da bo tu kraj, kjer bo Jezus Dobri pastir zbiral razkropljene božje otroke, jim nudil zavetje in počitek, poživiljal njihova srca in duše.

Po sveti maši je bila procesija po hodniku do prostora, kjer smo odkrili vzdani spominski kamen, ki ga je za ta center blagoslovil Janez Pavel II. ob Slomškovi beatifikaciji v Mariboru pred 13 leti, česar se živo spo-

minjamo. Na tem prostoru smo se spomnili tudi nepozabnega dogodka, ki je bil pred enim letom v šotoru na mestu, kjer zdaj že stojijo visoke stene prihodnjega svetišča sv. Janeza Boska. Globoko v nas se je vtisnila takratna homilija vrhovnega predstojnika salezijancev: narediti v Mariboru to, kar je don Bosko naredil v Valdoccu v Turinu. Tam je bil najprej živčav otrok in mladine in nato so bile zgrajene stavbe za življenje, delo, učenje in molitev. Tako je Bog

tudi v Mariboru čuval nekdanji Mandlov travnik za desetletni oratorijski živžav, zdaj pa nastaja tu prostor in dom novega pastoralnega centra.

In kako kaže za naprej?

Že pred začetkom del smo se zavedali, da bo za celovito dokončanje gradnje potrebno daljše obdobje. To se glede na vse težje gospodarsko in finančno stanje tudi potrjuje. Vsekakor bi radi dosegli ta delni cilj: zgraditi objekt do strehe. Če bodo vremenski pogoji ugodni in poslovna gradbenega podjetja normalno, bo večina del opravljena do zime, spomladi pa nas čaka toplotna in hidroizolacija strehe.

Še zahvala.

Zrno do zrna pogača, kamen do kamna palača. Ta starodavni pregovor drži tudi v našem primeru. Iskreno se zahvaljujemo vsem, ki vztrajate in po

svojih močeh podpirate ta naš projekt. Sredstva, ki jih nakažete na Ustanovo Sklad Janeza Boska, so namenjena gradnji naše salezijanske ustanove v Mariboru in prvega svetišča sv. Janeza Boska v Sloveniji. Svoj dar lahko izročite tudi v katerikoli salezijanski sku-

pnosti. Za Vašo dobroto se vam v don Boskovi župniji skušamo oddolžiti s tedensko sveto mašo za dobrotnike, v naši salezijanski skupnosti pa z dnevno molitvijo. Bog povrni!

Tone Lipar
vodja projekta izgradnje DBC Maribor

USTANOVA SKLAD JANEZA BOSKA

Rakovniška 6
1000 Ljubljana

TRR 2420 3901 0836 316

Raiffeisen Banka

Hvaležno se spominjamo vseh nekdanjih in sedanjih dobrotnikov. V župniji sv. Janeza Boska darujemo vsako nedeljo za vas sv. mašo in vas vključujemo v dnevno molitev naše salezijanske skupnosti.

Več o gradnji lahko najdete na

www.donbosko.si/maribor

Za gradnjo Don Boskovega centra Maribor s cerkvijo sv. Janeza Boska:

Od formalne ustanovitve v letu 2011 ste do konca septembra 2012 v Ustanovo Sklad Janeza Boska darovali (nekateri tudi večkrat): Andrejašič L., Behin E., Bele M., benediktinici, Beranič J., Bogovič I., Borkovič J., Borota B., Brečko J., Brenčič H., Brus J., Budja M., Cingerle V., Čelik I., Černigoj M., Črnko J., Damjan, don Boskove prostovoljke, Durič Š., Fišter C., Flis N., Forjan M., Fras L., Gaberšek M., Gačnik D., Gašparič Z., Glazer M., Golob F., Gorjup F., Hartman T., Herman M., Hočurščak T., Horvat A., Ivanuša T., Jakopiček J., Jenko M., Jerman D., Karničnik T., Kelhar J., Kermavc D., Knez D., Knific P., Kostrevc M.D., Kovač I., Krauthaker M., Lednik L., Lesnik M., Letnik I., Lopuh H., Lubej A., Luketič N.M., Luketič Z., Magajna L., Majer Š., Marinič J.D., Mate E., Medved V., Miklavc I., Miklavčič M., Mikolič M., Milanovič Z., Mlinar Podobnik B., Mlinarič J., Mohar J., Molivci za duh.poklice, Možina A., Mušičevi, N.N. z Rakovnika po F. Drobniču, Ob pogrebu G. Ivanuša, Obaha M., Obaha S., Pajk F., Pekovšek M., Perovšek F., Petrač M., Pinosovi, Pinterič M., Podbevšek F., Ravnikovi, Rihtar F., Rozman E., Semelbauer Šimic O., Smej A., Snoj F., Stanič H., Šenk F., Šenk M., Šeter M., Štavbar R., Šterk F., Štrueljevi, Šumenjak D., Trobentar P., Trpin T., Urh F., Veber F., Veber S., Verlak J., Vivod I., Wennigerholz B., Zalesnik J., Zaletelj A., Zoran M., Zorko J., Žalik F., Železnik M., Žižek S., salezijanske skupnosti (Maribor, Celje, Ig, Kodeljevo in Šentprimož na Kor.) in župnije (Ankaran, Celje Bl. A.M. Slomšek, Grahovo, Limbuš, Maribor Brezje, Maribor Sv. Janez Bosko, Maribor Sv. Jožef, Selnica ob Dravi, Sv. Barbara v Sl. goricah, Sv. Martin pri Vurberku ter nekatere druge župnija v Mariboru – zlasti ob akciji prodaje oljk za cvetno nedeljo) in nekateri neimenovani dobrotniki.

BOG POVRNI!

Ljubljana Rakovnik

VEČNE ZAUBLJUBE S. METKE KASTELIC

»Grem jaz!« je odmevalo v letošnjih poletnih oratorijih širom Slovenije. Z istimi besedami je na Božje povabilo pred enajstimi leti odgovorila s. Metka Kastelic. Bila je zelo dejavna v domači župniji Notranje Gorice. Potem pa je čutila, da jo Bog kliče še korak naprej – naj svoje življenje popolnoma podari njemu za dobro mladih – in je zaprosila za vstop k hčeram Marije Pomočnice. Po letih priprave in začasnih zaobljubah je 1. septembra 2012 izpovedala večne zaobljube. Slovesnost večnih zaobljub je potekala na Rakovniku v Ljubljani, ob jesenskem srečanju animatorjev oratorija. Med bogoslužjem je bilo čutiti povezanost salezijanske družine: sester HMP, salezijancev, salezijancev sotrudnikov in mladih, ki so napolnili rakovniško svetišče. G. Janez Potočnik, inšpektor slovenskih salezijancev, ki je vodil bogoslužje, je navzoče povabil k pristnemu krščanskemu življenju, saj je največ, kar lahko damo svetu, naša svetost. S. Damjana Tramte, predstojnica hčera Marije Pomočnice, pa je s. Metko ob dokončnem sprejemu v redovno družbo povabila k odločni hoji za Kristusom in velikodušnemu darovanju mladim, ki naj jo vodi k zvestobi v ljubezni.

Maribor

RITEM DUHA 2012

V dvorani Zavoda Antona Martina Slomška v Mariboru je v soboto 20. oktobra potekal 11. festival ritmično duhovne glasbe. Ritem Duha, ki vsako leto postreže z novimi duhovnimi skladbami, novimi izvajalci in bogatimi besedili, je tudi letos prinesel nekaj svežega vetra na to glasbeno sceno.

V tekmovalnem delu festivala se je predstavilo 8 izvajalcev, ki so vsak

Večne zaobljube s. Metke Kastelic

© G. Valič

Maribor, Ritem Duha 2012

© P. Belak

v svojem slogu, s svojim besedilom, energijo in glasbo navduševali zbrane v dvorani. Med samim festivalom je bilo večkrat poudarjeno, da ne gre le za glasbo, temveč da je vsaka izmed teh pesmi tudi molitev.

Medtem, ko je žirija odločala o zmagovalcu, in med preštevanjem glasovnic so za veselo ozračje poskrbeli Antonio Tkalec, pater Janez Ferlež in vsi nastopajoči.

Nagrado za najboljšo besedilo je šlo v roke Petre Hvala, ki je pela pesem Tvoje barve, nagrada po mnenju občinstva pa je romala k Meti Horvat za pesem Vem.

Zmagovalca festivala 2012 je razglasila tudi komisija. Zmaga je pripa-

dla Enzu Hrovatinu, ki je zapel pesem Jezus vate zaupam.

Upamo, da bodo te pesmi našle kotiček v našem vsakdanjem življenju ter spodbudile mlade izvajalce duhovno ritmične glasbe k ustvarjanju novih pesmi.

Blažka

Mužlja

10 LET DOMA EMAVS

V Mužlji (Vojvodina) je bilo 25. septembra 2012 slavlje ob 10. obletnici delovanja dijaškega doma Emavs. Salezijanci (dva Slovenca, Bolgar in Madžar) delujejo v Vojvodini od leta 1965, v Mužlji, v pretežno madžarski župniji. Po letu 1990 so se za-

ZGODILO SE JE

10-letnica dijaškega doma Emavs, Mužlja

© Mužlja

Kolesarsko romanje na Brezje

© HMP

čele odpirati nove možnosti za delo z mladimi. Leta 1998 so salezijanci začeli razmišljati o dijaškem domu, ki bi bil v veliko pomoč dijakom, ki so oddaljeni od Zrenjanina in niso imeli možnosti šolanja v maternem jeziku. Izgradnja novega dijaškega doma je bila uresničena v letu 2002. Danes hiša nudi dom sedemdesetim fantom.

Praznovanja 10. obletnice so se ob sedanjih in nekdanjih dijakih, njihovih starših in vzgojiteljih, udeležili salezijanski inšpektor Janez Potočnik, zrenjaninski škof Ladislav Nemet, beograjski nadškof metropolit Stanislav Hočevar, kot tudi predstavniki vlade z Madžarske.

Brezje

KOLESARSKO ROMANJE K MARIJI POMAGAJ

Mali šmaren ali Marijin rojstni dan pred brezjansko baziliko privabi molivce za duhovne poklice. Tudi mi smo ji šli voščiti, se ji zahvaliti, biti ob njej, se ji zaupati. Petnajst romarjev je povezovala prav Ona, ki je prva utirala korake na poti vere. Šest redovnic, zakonca, fant, pet deklet in en mehanik smo se po evangeljskih besedah, da je »Bog z nami«, odpravili na 80-kilometrsko romanje.

Med vrtenjem pedal se je vztrajno v srcih pletla molitev. Da bi mladi našli pravo življenjsko smer, stan, fanta ali dekle. Marija, hvala ti za zdravje.

Gospod ohrani zvestobo vseh posvečenih in poročenih. Marija, hvala za dar novega življenja. Jezus, okrepi s pogumom tiste, ki jih vabiš, da bi ti bližje sledili v duhovnem poklicu ... Marija, Jezus, Marija Jezus ...

Med potjo nas je zvesto bodrila spremljevalna ekipa gornjetrške skupnosti, za gostoljuben sprejem na Brezjah pa so poskrbele še sestre FBS. Pridružili smo se romarjem na ploščadi pred baziliko in za nas se je bogoslužje nadaljevalo, le kolo smo zamenjali za udoben stol ali zelenico.

s. Metka Kastelic

Radlje ob Dravi

RELIKVIJE BL. ANTONA MARTINA SLOMŠKA

Hčere Marije Pomočnice smo že 25 let navzoče v Radljah ob Dravi. Po nas salezijanska karizma prihaja v celotno dravsko dolino, kjer delujemo pri katehezi in mladinski pastoralni v župnijah. Za zavetnika skupnosti je bil izbran bl. Anton Martin Slomšek, ki je deloval v bližnji Vuzenici. Pred kratkim smo zaprosile za njegove relikvije. Mariborski nadškof dr. Marjan Turnšek je z veseljem ugodil naši prošnji. V soboto, 29. septembra 2012, je med sv. mašo, ki jo je daroval v naši kapeli, sam umestil relikvije bl. Slomška. Gospod nadškof je med drugim v homiliji dejal, da je vesel, da bo odslej Slomšek na nov način prisoten v tej hiši. Njegova bližina bo lahko pomagala sestram, mladim in vsem, ki se bodo zbirali v kapeli, da bodo lažje vstopili v živ odnos z Gospodom.

Veržej

PUŠČENJAKOV VEČER

Letošnji kulturni dogodek ob spominu na Antona Puščenjaka in dobrotnike Marijanišča v Veržeju, 31. avgusta, se je začel v župnijski cerkvi z zahvalno sveto mašo, nato

pa je v Kovačičevi dvorani Zavoda Marianum sledil kulturni program in predstavitev monografije Marijanišče v Veržeju 100 let avtorja dr. Bogdana Kolarja.

Preplet izbranih besed voditeljice večera Marje Dolamič, pesmi Moškega pevskega zbora pod vodstvom Tatjane Rozmarič – Poštrak, pozdravnih besed inšpektorja Potočnika in župana Petovarja je kronal kratek opis zgodovinskih trenutkov Marijanišča dr. Bogdana Kolarja.

Veržej

TEČAJ IKONOPISJA

Že drugo leto zapored je skupina udeležencev tečaja ikonopisja sejno sobo Zavoda Marianum za nekaj zgodnjeoktobrskih dni spremenila v pravi slikarski atelje, če ne že v meditativni prostor srečevanja s Presežnim. Pod skrbnim vodstvom mag. Silve Božinove in Vesne Deskoske so z natančnim nanašanjem barv na grundirano desko nastajale svete podobe Jezusa, Bogorodice, angelov in svetnikov, med katere se je tokrat »prebil« tudi sveti Janez Bosko. Melodije vzhodnih liturgij so pomagale k umirjenosti, notranjemu vznemirjenju in blaženju napačnih potez s čopičem.

Udeleženci so tečaj zaključili v kapeli Marije Pomočnice, kamor so novonapisane ikone prinesli k blagoslovu in tako tudi duhovno zaokrožili celoten tečaj.

Želimlje

PRVE ŠOLSKE RADOSTI

Novo šolsko leto, v katerega smo nedavno zakorakali, je na Gimnaziji Želimlje postreglo s tolikšno pestrostjo dogajanja, da kakšnega vzdihovanja za počitniškim časom ni bilo slišati. V drugem septembrskem tednu smo se namreč odpravili na tra-

© Želimlje

Želimeljski četrtošolci v rotundi v Selu

© HMP

Veržej, tečaj ikonopisja

dicionalne strokovne ekskurzije po domovini in sosednjih državah, nato pa so se četrtošolci še zadnjič pred maturitetnimi preizkusi odpravili na daljšo pot, in sicer proti Španiji, prvošolci pa so se pobliže spoznavali na dnevih komunikacije na Pohorju. Konec septembra se je skupinica želimeljskih dijakov pod geslom »Kar znamo, damo« odpravila tudi na delovni tabor v Bosno.

V daljne kraje sta nas v tem času prav tako odpeljali dve potopisni predavanji, jezikovni navdušenci so se ob evropskem dnevu jezikov 26. septembra udeležili evropskega jezikovnega potepa, na katerem so z obiskom različnih kulturnih inštitu-

tov in Hiše EU spoznavali evropsko večjezičnost. Le teden dni zatem so svoje znanje enega izmed evropskih jezikov lahko poglobljali še na nemškem koncu tedna, ki sta ga sooblikovala gosta iz tujine. Na šoli pa sicer že gostuje tudi prva letošnja slikarska razstava, ki je hodnike spremenila v čisto pravljичni svet.

Mojca Leskovec

Ankaran

ČRNO MORJE 2012

Skromnost, zaupanje, solidarnost, prijaznost, prijateljstvo, vztrajnost ... To so bile vrednote, ki so nas spremljale skozi letošnje Črno morje. Tradicionalna prireditev za otroke s slovenske

Ankaran, Črno morje 2012

© Ankaran

Vides prostovoljki

© HMP

Obale je letos potekala v Ankaranu 6. oktobra. Otroci so izdelovali papirnate lutke, v gozdu so jim skavti pripravili čisto pravo pot preživetja v naravi. Hčere Marije pomočnice so z likom sv. Dominika Savia razgibale otroško domišljijo. Seveda ni smel manjkati glasbeni otok. Celotno dogajanje smo sklenili z daritvijo svete maše.

Ljubljana

VIDES PROSTVOLJKI

V soboto, 21. septembra 2012, nas je Gospod zbral kot sejalec, ki veliko dušno seje semena ter jih v obilju troši na vsakršno površino. V skupnosti hčera Marije Pomočnice na Gornjem trgu v Ljubljani smo se v popoldne-

vu zbrali kot Cerkev, kot salezijanska družina, kot skupnost posvečenih ter kot prijatelji in sorodniki Mojce Zega in Janje Babnik. Z molitvijo in bližino smo ju pospremili na njuno pot misijonskega dela v Aziji in Angliji. Mojca in Janja sta se eno leto pripravljali na ta pomemben korak. Pri tej sveti maši je študentski duhovnik g. Klemen Svetelj blagoslovil križ – znamenje, ki ju bo spremljalo v času misijonskega prostovoljstva. Inšpektorica s. Damjana Tramte jima je zaželela, da bi vedno ohranili tak žar na obrazu in z njim odšli med mlade in otroke. Četudi bodo besede sprva prišle težko z jezika, bo njuno veselje pričevalo, in kdor je srečal Kristusa, ne more biti tiho.

Mojca Zega prihaja iz župnije »Marijinega oznanjenja Kapela nad Novo Gorico« in je odšla Kambodžo, kjer deluje s. Ljudmila Anžič. Tam bo v enoletnem služenju delovala med dekleti v Phnom Penhu. V internatu bo vzgojiteljica, v šoli pa učiteljica angleškega jezika.

Janja Babnik prihaja iz župnije »sv. Nikolaja Litija«. Odšla je na dvome-sečno poslanstvo v angleški Oxford - Cowley. Tam bo delovala v osnovni šoli, ki jo vodijo sestre HMP, v salezijanski župniji in v klubu VIDES.

Mojca in Janja hvala, da sta dopustili, da je seme, položeno v vaju, obrodilo sad odločitve. s. Metka Kastelic

Stična

STIČNA 2012

»Veselite se zmeraj v Gospodu!« Veselja v Stični mladih 2012, na 31. festivalu mladih, res ni manjkalo. Čudovito vreme je še dodatno polepšalo čudovito izkušnjo več tisoč mladih, ki so se zbrali na festivalu mladih.

Festival, tržnica, delavnice, sveta maša ... Pa druženje, pogovori in čudovita nova spoznanja. Vse to in še več je bila letošnja Stična.

Salezijansko mladinsko gibanje je bilo v Stični prisotno na stojnicah Salezijanske mladinske pastorale in Združenja animatorjev oratorija, hčera Marije Pomočnice in društva Mladinski ceh, manjkal pa ni niti vsakoletni gost, Skalin Minibus veselja.

DOBRODELNOST

Vabljeni, da 0,5 % kot dohodninsko donacijo namenite za dejavnosti don Boskovich salezijancev.

Obrazec lahko dobite tudi na www.donbosko.si/donacija

				SESTAVILA MATEJA	SODOMA IN ...	ZDELOVALEC OROŽJA	NAJSVETLEJŠA ZVEZDA V OZVEZDJU LABODA	SALEZIJSKI VESTNIK	KOST NA NOTRANJI STRANI GOLENI	RIMSKI PESNIK	ODREŠENIK	SRBSKO MOŠKO IME	
				OSEBNI PRAZNIK				MESTO V DR KONGO					
				ŽGANJE IZ OREHOV									
				DA VINCIJEV PORTRET									
				STOK, STOKANJE									
							TV VODITELJ PUCER				RDEČI KRIŽ		
							MALIK						
SALEZIJSKI VESTNIK	STRANSKI DEL TELESA, LADJE ...	MALO-PRIDNEŽ IZOBČENJE IZ CERKVE							JANEZ RUGELJ				
									ANGL. DOLŽINSKA MERA				
KDOR SE POKLICNO UKVARJA Z BARVANJEM						SREDNJE-ŠOLEC							
						TRŠA DLAKA							
KRAJ PRI KOČEVJU					ODHOD, POZDRAVLJANJE OB ODHODU	ODEJA (NAREČNO) LETALIŠČE PRI BERLINU				BIVŠE IME JEZERA MALAVI V AFRIKI	FINSKI ARHITEKT ALVAR		
SLOVENSKI PISATELJ JANKO				DELAVNICA ZA IZDEL. STOLOV									
				NEKD. SVOBODNA POSEST									
SALEZIJSKI VESTNIK	DELAVEC V TKALNICI							CIRILSKA ČRKA	REKA V KAMERUNU				
	STRUPENA KAČA								ANTON LAJOVIC				
NAUK O NASTANKU ZEMELJSKE SKORJE									AJDA LAH				
									OLIVER TWIST				
ANDREJ MARUŠIČ			STANJE OVENELEGA										
PRI TRDILNICA			DENARNA ENOTA V ZDA						POČELO TAOIZMA				

Nagrajenci prejšnje nagradne križanke

- nagrada:** 3-dnevni paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej: s. Andreja MUZGA, Domžale.
- nagrada:** knjiga Karmen Jenič: Koliko je ura, Pripoved o življenju sv. Marije Dominike Mazzarello: Jože KRIVEC, Podplat.
- nagrada:** knjiga Toneta Ciglarja: Andrej Majcen: Franci PAVLI, Trbovlje.
- nagrada:** knjiga Terezija Bosca: Za vas živim (življenjepis sv. Janeza Boska): Jernej KRAJŠEK, Štore.
- nagrada:** rakovniška knjižica Toneta Ciglarja: Pričevalec dobrote – Andrej Majcen: Alen ŠKODA, Sevnica.

DOM STOLETNI VABI NA ODDIH

V Penzionu Mavrica v Veržēju vam tudi v *novem stoletju* ponujamo prijetno preživljenje dopustov in počitnic v mirnem okolju. V tišini kapele lahko najdete mir in se notranje obogatite, skupni prostori in igralnica pa nudijo možnost medsebojnega druženja. Vabljeni posamezniki, družine in skupine na odmik od vsakodnevnega vrveža.

marianum*

Penzion Mavrica***
Puščenjakova ulica 1
9241 Veržej

E: penzionmavrica@siol.net
S: www.marianum.si

T: 02 588 90 60 M: 051 370 377

OBVESTILA

PROGRAMI ZA MLADE

BLED – DUHOVNE VAJE ZA ŠTU- DENTE IN MLADE V POKLICIH

14.–16. december: Osebno vodene duhovne vaje, ki jih vodi duhovnik–salezijanec in sestra HMP. Duhovne vaje temeljijo na osebnem delu v tišini, vsebinskih izhodiščih duhovnega voditelja ali voditeljice, skupnih molitvah, pogovoru in druženju. Urnik dopušča veliko možnosti za osebno molitev pred Najsvetejšim in obhajanja zakramenta sprave in evharistije. Informacije in prijave: Marko Košnik SDB in s. Marija Imperl HMP

ŽELIMLJE - DUHOVNE VAJE

16.–18. november: za fante in dekleta 4.–7. razreda
23.–25. november: za ministrante – fante
7.–9. december: za fante in dekleta 8.–9. razreda
14.–16. december: za fante in dekleta 9. razreda in srednješolce
Informacije in prijave: Klemen Balažič

DUŠA – DUHOVNA ŠOLA ZA ANIMATORJE NA RAKOVNIKU

Enoletni program za udeležence in za druge mlade iz Salezijanskega mladinskega gibanja (Uskovniški tedni, postne duhovne vaje, oratorij, bivši gimnazijci in animatorji Želimlje, salezijanski mladinski centri ...): starejše dijakke, študente in mlade v poklicih.

Srečanja so enkrat mesečno, v letu 2012–2013 redno tretji torek v mesecu, z začetkom ob 19.00 in trajajo približno do 21.30, od oktobra do maja (20. november, 18. december, 15. januar, 19. februar, 19. marec, 16. april in 21. maj). Informacije in prijave: Marko Košnik, s. Marija Imperl

»USKOVNIŠKA« MAŠA NA RAKOVNIKU

Termini (vsak tretji četrtek v mesecu ob 18.00): 15. november, 20. december, 21. februar 2013, 21. marec, 18. april, 16. maj 2013. Uskovniški tedni so za nami. Vendar kar ne moremo pozabiti, kako je bilo na Uskovnici, koliko novih obrazov smo spoznali, koliko vezi se je spletlo, kako smo uglasili svojo dušo ... Da bi stike obdržali tudi med letom, bo v ta namen v vsak mesec »uskovniška« maša na Rakovniku. S seboj prinesite kitare, dobro voljo, odprto srce ... Po maši bo sledilo druženje in klepet.

VEČERI DRG (DUHOVNE RITMIČNE GLASBE)

8. november, 13. december, 10. januar, 14. marec, 11. april, 9. maj.
KDAJ: drugi četrtek v mesecu ob 20.00. KJE: dvorana v gradu Rakovnik, Ljubljana. KAJ: predstavitev izvajalcev DRG, pričevanja, molitev, razvijanje scene DRG, druženje
Informacije: Marko Košnik

VERŽEJ

7. december ob 11.00 odprtje 5. razstave slovenskih jaslic. Razstava v Centru DUO bo na ogled do 2. februarja 2013.

11.–13. januar: Usposabljanje pripravnikov animatorjev SMC – Salezijanskih mladinskih centrov.

DRUGI PROGRAMI

BLED PRI HMP – ADVENTNO SREČANJE ZA DRUŽINE

8. december (sobota): začetek ob 9.00. Tema: Vera v Jezusa Kristusa, Boga, ki se je učlovečil.
Informacije in prijave: s. Martina Golavšek

NOVO MESTO PRI HMP

17. november: Duhovna obnova za babice in dedke
30. november – 2. december: Duhovna priprava na božič za mlade in odrasle
Informacije in prijave: s. Angelca Vozelj

RAKOVNIK – ROMARSKI SHODI

25. november: 15.00 – Obletnica prihoda salezijancev na Rakovnik
30. december: 15.00 – pobožnost zadnje nedelje v mesecu.

Sprotne informacije o dogodkih:
www.donbosko.si (salezijanci) in
www.hmp.si (sestre HMP)

INFO

Klemen BALAŽIČ, Želimlje 46, 1291 Želimlje, tel. 031/468.974, e-mail: kbalazic@gmail.com
s. Martina GOLAVŠEK, Marijin dom Bled, Partizanska 6, 4260 Bled, tel. 04/57.41.075 ali 031/443.771; e-mail: md.bled@gmail.com
Boštjan JAMNIK, Don Boskov trg 1, 3000 Celje, tel.: 031/486.554, e-mail: bostjan.jamnik@salve.si
s. Metka KASTELIC, Gornji trg 21, 1000 Ljubljana; tel. 031/736.214, e-mail: kastelic.metka@gmail.com
Janez KRNC, Puščenjakova 1, 9241 Veržej, tel. 041/357.640, e-mail: janez.krnc@salve.si
Marko KOŠNIK, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana, tel. 051/337.556, e-mail: marko.kosnik@salve.si
Blažka MERKAC, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana, tel. 031/556.239, e-mail: smp@salve.si
s. Marija IMPERL, Rakovniška 21, 1000 Ljubljana, tel. 041/982.866, e-mail: imperl.marija@gmail.com
Ivan TURK, Puščenjakova 1, 9241 Veržej, tel. 031/358.018, e-mail: ivan.turk@salve.si
s. Angelca VOZELJ, Smrečnikova 60, 8000 Novo mesto, tel. 031/405 200, e-mail: angelca.vozelj@gmail.com

**Jože Zadavec
NA MEJI TREH SVETOV**

Esejistični potopis med rojaki na Koroškem, Goriškem in Tržaškem. Koroška, dragocena vezenina pesmi, lepote in ljubezni. Goriška, moja najgloblja molitev. Tržaška, nikoli izpeta pesem bolečine, stiske in svobode. Koliko dobrotnih ljudi, njihovih pripovedi, koliko neizrekljive prelesti narave se nam dobrika, koliko pomnikov nekdanjih časov, koliko naporov ljudi včeraj in danes, da bi ohranili najlepšo vezenino naroda – njegovo besedo in kulturo.

**Valter Dermota
MLADI MATERI**

Knjižica je namenjena mladi materi oz. je pripomoček za alternativno vzgojo v docela permissivni družbi. Je ponatis knjižice iz leta 1968, a je še vedno v celoti merodajna prav za to drugačnost vzgoje, katero se mrzlično išče v našem času.

**PRIPRAVA ZA TISK
ZALOŽBA - VIDEO
TRGOVINA**

Rakovniška 6 - Ljubljana
01 427 73 10 - info@salve.si
www.salve.si

trgovina je odprta vsak delovni dan 8.00–18.00 - ob sobotah 8.00–13.00 ter ob romarskih shodih

Znamenje

© M. Gibičar

Bruno Ferrero

Ubogi brodolomec je pristal na plaži majhnega zapuščenega otoka. Od njegove barke je ostalo le nekaj skupaj zbitih desk, na katerih je prijadral do obale po strašnem viharju. Otoček je bil bolj podoben malo večji čeri, oster in neprijazen. Ubožec je pokleknil in začel moliti. Boga je prosil z vso energijo, ki jo je premogel, naj mu pošlje rešitev. Vsak dan je od jutra do večera gledal na morje, da bi takoj opazil svojo rešitev, a mimo ni plula nobena ladja.

Po nekaj dneh je prišel k sebi in si začel urejati zasilno bivanje. Iz lesa in kamna si je naredil preprosta orodja za lov in obdelovanje zemlje, po dolgih mukah mu je uspelo prižgati ogenj, nato si je z velikimi listi in vejami naredil preprosto bivališče, ki ga je varovalo pred dežjem in žgočim poletnim soncem.

Minil je kak mesec. Ubogi brodolomec ni nehal moliti, toda rešitve ni bilo od nikoder.

Nekega dne je lahen vetrič raznesel ogenj po suhi travi in naenkrat je bil

njegov otoček v ognju. Niti svojega zasilnega bivališča ni uspel rešiti. Gost dim se je v dolgih valovih dvigal proti nebu. Delo večih mesecev je bilo uničeno v nekaj minutah. Brodolomec se je ves obupan na pogorišču vrgel na kolena in začel rotiti Boga: »Gospod, zakaj? Zakaj me je morala doleteti še ta nesreča?« Čez kakšno uro se je velika ladja ustavila nedaleč od samotnega otoka. Nekaj mornarjev je z majhnim čolnom priveslalo do obale in reveža vzelo na krov.

»Kako ste lahko vedeli, da sem tukaj?« jih je brodolomec spraševal ves vznichen od veselja.

»Opazili smo znamenja ognja!« so mu odgovorili.

Tvoje sedanje težave so znamenja ognja za prihodnost, ki bo gotovo bolj svetla. Bog bo prišel in te rešil.

»Katera je najkrajša pot za srečanje z Bogom?«

»Sedeti na vozičku!« je odgovoril mož, ki so mu odstranili obe nogi.

Vojak Peter

Pogumen in robot možak, Peter po imenu, si je za svoj poklic izbral vojaščino. Znal se je bojevati z arkebuzo in sabljo, odlikoval se je v najbolj slavni bitki. Nekega dne pa je ranjen umrl.

Še isti dan je prispel pred vrata raja. Silovito je potrkal. Sveti Peter mu je hitel odpirat.

»Hočem v nebesa! Poglejte, koliko medalj sem si prislužil! Skromnost na stran, sem najboljši. Celó umrl sem za svojo domovino. Zato verjamem, da sem si zaslužil nebesa!«
 »Vidim, vidim,« je momljal sveti Peter, »vaše ime je sploh najlepše od

vseh, o tem ni dvoma. A najprej moram pogledati v seznam.« S police je izvlekel debelo knjigo in jo začel počasi prebirati. Vse, kar je storil ta vojak, je bilo zapisano v tej knjigi. A bolj ko je sveti Peter listal po knjigi, bolj je zmajeval z glavo in godrnjal: »Hm ... Hm ...« Po tem, kar je bilo tu zapisano in po pravilih, ki so določala vstop v nebesa, sveti Peter vojaka nikakor ni mogel spustiti v nebesa. Le kaj bi lahko storil drugega?

Sveti Peter je poklical svetega Mihaela, nadangela, ki je nosil meč in ščit in bi lahko bil bolj uvideven do svojega zemeljskega kolega.

»Kje pa, nikakor!« je vzkliknil sveti Mihael. »Ne moreš prelomiti pravil. Ta vojak nikakor ne more priti v nebesa. Moraš ga nagnati!«

Sveti Peter je na sestanek privedel najbolj dobrohotne svetnike, ki jih je lahko našel. A prav nič ni zaleгло. Brez obotavljanja se je napotil k Jezusu in mu hitel pripovedovati vse o tem vojaku.

Prav tedaj se je zaslíšal neopisljiv trušč. Dvajset upehanih in razjarjenih hudičev je hitelo po vrtovih, ki vodijo do nebes.

»Stojta, čakajta!« so vpili in mahali s koničastimi vilami. »Ta vojak ni za nebesa, pripada nam!« Očitno so se stvari obrnile zelo slabo za ubogega vojaka Petra. Neki pordečeli hudič ga je krohotajoč se zbedel: »A tukaj si, ti, ki si vedno ponavljal 'preklet hudič!'«

Tedaj pa se je ob Jezusu nenadoma pojavila lepa gospa. Bila je Marija. V rokah je držala veliko zlato knjigo in jo podala Jezusu. Ta jo je vzela. Imela je na stotine strani in bila je popolnoma popisana po vseh straneh. Jezus je začel brati. Bral je in bral. Na koncu se je obrnil k Mariji in se ji priklonil. To je bilo znamenje. Vojak Peter je lahko vstopil v nebesa. Marija sama ga je prišla za roko in ga popeljala vanje. Hudiči so se besni obrnili nazaj v pekel in kričali: »Marija je naš propad! Kar naprej nam krade duše, ki pripadajo nam! Če bo šlo tako naprej, bomo ostali brez dela!«

Svetega Petra pa je začela mučiti radovednost. Le kaj je zapisano v veliki zlati knjigi, ki jo je Marija podala Jezusu, da jo je prebiral?

Izkoristil je trenutek raztresenosti navzočih in se potuhnjeno približal zlati knjigi ter jo odprl. Na vsaki strani je bilo zapisanih na stotine zdravamarij. Tisoče in tisoče zdravamarij. Bila je edina molitev, ki jo je ta roboti vojak poznal, in vsakič, ko jo je mrmral, jo je Marija zapisala v svojo veliko zlato knjigo.

Prav te zdravamarije so vojaku Petru odprle vrata nebes.